

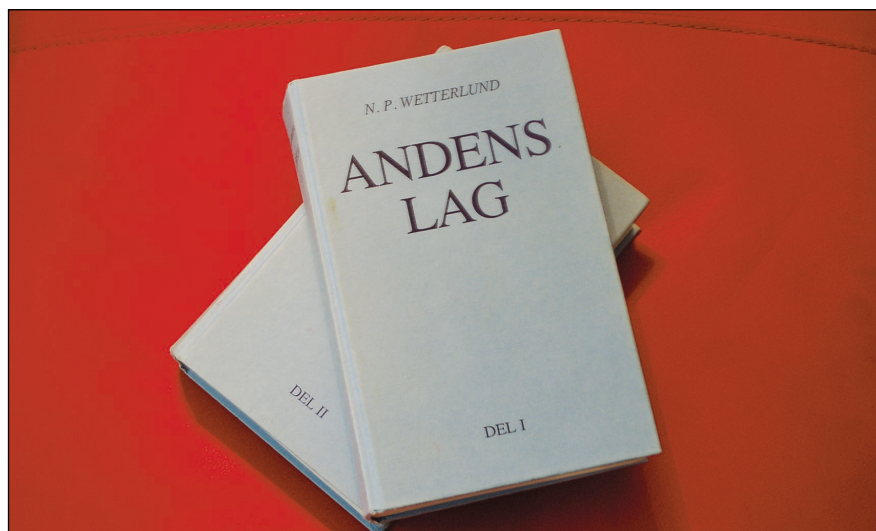
ANDENS LAG

- N.P. Wetterlunds bok 100 år

Andens Lag

till den Harmageddoniska församlingen
av N.P. (Nils Petter) Wetterlund
utkom åren 1910-1912

Boken, som omfattar 1244 sidor, omtrycktes 1915 och 1952.
Den fjärde utgåvan (bilden) utgavs 1987 av N.P. Wetterlunds
Skriftkommitté. Den kan beställas på www.npwetterlund.se

Ett särskilt TACK

till teol dr Olof Andrén som ställt såväl sin studieplan till Andens Lag som sin biografi över Wetterlund till förfogande. Utdrag ur bägge finns med i detta häfte. Olof Andrén's far Bertel Andrén vikarierade för Wetterlund i Dala-Floda och stod i nära kontakt och vänskap med honom. I en bok (prästmötesavhandling) förmedlar han både personliga intryck från tiden med Wetterlund och sammanfattar hans teologi.

N. P. Wetterlunds Skriftkommitté

Det här häftet innehåller:

		Kort utdrag ur Olof Andrén's studieplan	sidorna 10-12
Sagt om Andens Lag	sidorna 3-4	Några "pärlor"	
Något om författaren	sidorna 5-6	ur Andens Lag	sidorna 13-18
Nyckelbegrepp i Andens Lag	sid 7	Boklista och	
Wetterlunds "gruppmejl"	sidorna 8-9	beställning	sid 20

Utgiven av N P Wetterlunds skriftkommitté 2010

OMSLAGSFOTO: STEN TOFTERS

Sagt om Andens Lag

” Vilken bok! I en tid då vi återigen behöver få höra det profetiska Ordet kommer N.P. Wetterlunds ‘Andens Lag’ ut i nyupplaga. För de flesta är denna bok okänd, men förhoppningsvis kommer boken nu att spridas till nya generationer...
...I stora stycken förmedlas här andliga insikter som vi vanliga dödliga sällan är i stånd att mottaga. Sådana insikter i kombination med en enorm bibel- och kyrko-historisk kunskap, med ovanligt rik själavårdserfarenhet och profetisk kraft att avslöja och återupprätta, gör boken unik...”
Håkan Sunnliiden, kyrkoherde

” ...Jag kan aldrig glömma en höstdag 1925. Jag skulle möta Frank Mangs vid Ekenäs järnvägsstation i Finland. Han skulle ha en månads väckelsemöten där. Jag skulle till stationen för att bära hans koffert. Då han steg av tåget och vi skulle ta varandra i hand, sa han: ‘Passa på nu, för du får en elektrisk stöt.’ Då jag tog honom i hand så var det som om det slog gnistor. Då berättade han att han just höll på att läsa ‘Andens Lag’ av N.P. Wetterlund. ‘Nu är strömmen kristallklar’, var hans uttryck. ‘Nu läser jag den nästan som jag läser Bibeln, jag stryker under med rött och blått, som man gjorde på den tiden. Jag har beställt ett ex till dig, för du skall läsa den också.’ Boken kom också till mig...”

**Ur ”Mangsväckelse och Mangs-teologi”
av Erik Larsson, Hemmets Vän 18/6 1987**

” Vi behöver den klara, tydliga linjens teologi mer än någonsin. Wetterlunds klara stämma bör tveklöst höras i våra dagar.”

”Jag älskar Wetterlunds mustiga rika språk och värdefulla bibeltolkning.”

”Wetterlunds förkunnelse förde mig in i ett mörkrum där Gud kunde framkalla nytt liv.”

”En fascinerande tankevärld som väcker eftertanke och omvändelse/förnyelse.”

Kommentarer från några av bokens läsare på 1990-talet

” Bokens titel “ANDENS LOV” er utledet av Rom. 8,2. I den svenske originalutgåvan av dette tobinds-verk, står det i forbindelse med bokens titel: ”Til Den Harmagedoniske Førsamlingen” - og er altså tilegnet Guds folk i ”endens tid”.

Når en kjenner til hvilken sammenheng navnet Harmageddon står, både i Israels historie og i Joh. Åpenbaring, faller det et dypt alvor innover en ved en slik benevnelse.

Jeg kjenner ellers ikke til noen som har fått et slikt lys over Joh. Åpb., og som han så knytter sammen og stadfester med alt det øvrige Guds ord, både i det gamle og det nye testamente.

Kristian I.Hodnefjell,

Andens Lag i Norge:

www.haugianeren.net

se Haugianeren, Boklager

” ...’Andens Lag’ finns sedan 1988 i nytryck. Boken har sedan den kom ut väckt såväl anstöt som förtjusning. Jag ansluter mig till den förtjusta, fascinerade och häpna skaran. Förtjust över det innovativa och säregna språket. Fascinerad av hur mycket andlig vishet, erfarenhet och omsorg som kan rymmas i en och samma människa. Häpen över att så många frågor kan få så bra svar i en och samma bok...

...Språket är särpräglad, budskapet inte alltid lätt tillgängligt.

Men den som gör sig mödan att tillägna sig Wetterlunds terminologi, väntar mycket givande läsning. Trons innersta väsen och konkreta funktion förklaras ingående. Här kan många få god hjälp att ta ytterligare steg att bli övervinnare i Kristus.”

Keith Södergren i Dalatidningen

” Jag sökte Gud och Gud gav mig en andlig mor. Hon hade varit med om pingstväckelsens början i Sverige, från 1907 och framöver. Vem som gett henne “Andens lag” i handen vet jag inte. — Men hennes undervisning – det råkade vara ”Andens lag”! I månader satt jag vid

Gamaliels fötter och proppades full med visdom. Det var som att sitta på ett berg med en skyddsmur av eld runt omkring. Jag fick allt jag behövde och längtat efter. -

--

Tron har människoform

NP Wetterlund, du är fantastisk! - Så här säger du (AL sid 572): "Tron har människoform. Därpå ligger vikt. Hennes gudomliga, överjordiska och övervärldsliga innehåll framträder blott i sann människogestalt. Tron finns endast såsom budhållare. Första- och andrabudshållningen är hennes liv. Hon kan inte leva en sekund utan dem."

Ur boken "Strandfyndet"
av Ann-Mari Behrman

” Fru Wetterlund hälsade på en av de gamla vännerna i Dalarna och fann henne läsande i 'Andens Lag'. 'Förstår mor den boken?' frågade hon. 'Int'förstår jag allt int', svarade gumman, 'men det går som en ström genom boken, och när jag kommer in i den, så följer jag med'."

Återberättat av Tyra Lundholm i "N.P. Wetterlund, en livsbild"

” Det som gör det angeläget att i dag på nytt ge ut N.P. Wetterlunds skrifter är att hans förkunnelse går på djupet i den enskilde människan. Visst finns det mycket andlig förnyelse i dag i våra kyrkor och samfund, men där finns en uppenbar risk för ytlighet. Det är så lätt att andligheten smetas och målas över den gamla människan och det oomvända hjärtat, därför att den sanna insikten om Guds lag saknas.

Därför har N.P. Wetterlund något att ge kristenheten som vi verkligen saknar, insikten att Guds lag är oförändrad sedan det gamla förbundet. Samma lag som Gud skrev med sitt

finger på tavlor av sten vill Han i dag skriva i människors hjärtan, så att den kristne i Guds Andes kraft förmår att göra Guds vilja."

I påsktid 1984

Anders Griph, präst i Svenska kyrkan

” ...Wetterlunds språk är originellt, levande, fyllt av författarens egna ordbildningar, uttryckssätt och bilder. Men viktigast är det gedigna och andemättade innehållet. Hans budskap är väckande, men det kräver eftertänksamhet och uthållighet, eftersom det växt fram hos Wetterlund under 30 års studier, kamp och andliga upplevelser. Han framstår i Andens Lag och i sina övriga skrifter som en insiktsfull lärare och ömsint själasörjare."

"Wetterlund i ny upplaga",
David Termén i Dagen 1987

” År 1912 gingo tvenne präster till Wetterlund för att tacka honom för vad de fått genom 'Andens lag'. Till dem sade han: 'Andens lag, ja. Det är en bok med *mycket* slagg uti. Men trots många gruvliga anfäktelser har jag ej kunnat komma ifrån den övertygelsen, att där finns dock en guldådra från Gud på djupet av boken. Och den guldådran – ja, den är ingenting annat än Andens lag, den.' Vidare tillade Wetterlund: 'Så är det mitt besynnerliga språk, som jag fått så mycket bannor för. Jag har verkligen två gånger försökt att skriva om boken på vanligt mänskligt tungomål. Men då har jag fått mycket skarpa varningar från Anden. Så har det blivit mig klart, att jag måste skriva på mitt eget tungomål – och så får den ta det, som kan ta det.'

Ur "N.P. Wetterlund som själasörjare, oration vid prästmötet i Stockholm 1937"
av Carl Edquist

Något om författaren

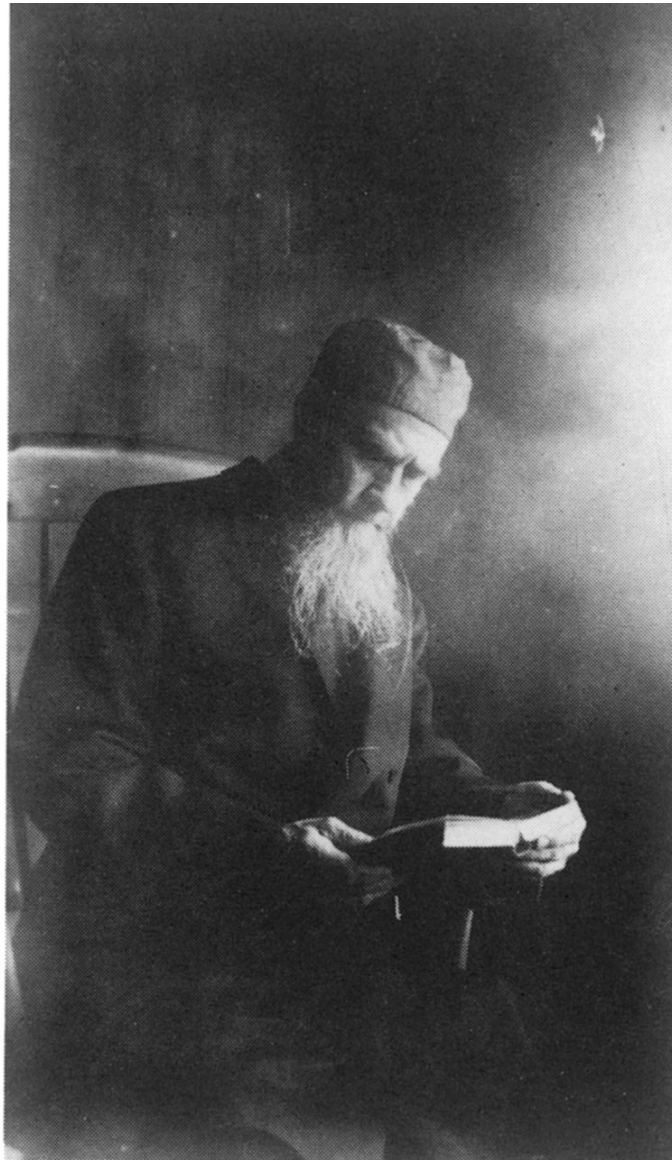
av Olof Andrén

Vem var N P Wetterlund, mannen med det märkliga budskapet som ännu fångslar många sinnen?

Han föddes 1852 i Slättåkra församling i Halland. Föräldrarna var fattiga torpare. Båda var verkliga arbetsmänniskor och modern av fylld av en djup fromhet. *"Hon skrev Andens lag i mitt blod redan med modersmjölken."*

Efter en uttrycklig uppmuntran av församlingens kyrkoherde började han i läroverket och tog under svåra umbäranden studenten i Halmstad och sedan teol kand i Uppsala. Han prästvigdes för Västerås stift den 4 aug 1885 av biskop Gottfrid Billing.

Efter tjänstgöring i flera församlingar kom han till Leksand. Där fann han sin maka, Maria Arosenius, som var änka efter den avlidne komminister Arosenius. Hon blev för Wetterlund en otrolig livsledsagare

*N. P. Wetterlund.
Sjuttifemårig.
På den goda dagen.
1927*

med förmåga att förstå den ovanlige mannen och dela hans bördor.

I maj 1895 tillträdde han kyrkoherdetjänsten i Floda, där han verkade i elva år. Kyrkan var alltid överfylld när han predikade. Det sades att han gjorde om Floda socken. Men sjukdom tvingande honom att bryta upp och bosätta sig i Stockholm, därför att han måste vara i närheten av ett sjukhus.

Efter åtta år blev det klart för honom att han inte skulle kunna återvända till Floda.

Han begärde avsked och höll sin avskedspre-

dikan 1914.

Det var ett stort steg han då tog. Någon sjukpension fanns inte ordnad på den tiden. Det vanliga var att en sjukskriven präst

fortsatte att inneha tjänsten till sin pensionering eller bortgång. Han fick under tiden själv sörja för sin vikarie.

Makarna Wetterlunds förtröstan kon inte på skam Genom vänner fick de ett knappt men tillräckligt underhåll under resten av livet. 1915 tog han också avsked från prästämbetet. Han visste att han i fortsättningen inte skulle ha kraft att predika. Det fanns även andra skäl.

1919 avled hans trogna hustru och 1928 lämnade han själv denna världen under djup frid och glädje.

Wetterlunds inre utveckling är förenad med vånda och lidande. Kroppslig sjukdom och inre oro samverkade. Under denna kamp växte "Andens lag" fram och kom ut i delar 1910 – 1912.

Wetterlunds liv och personlighet har tecknats i Bertel Andréns synodalavhandling "N.P. Wetterlund", Falun 1943.

Andens lag

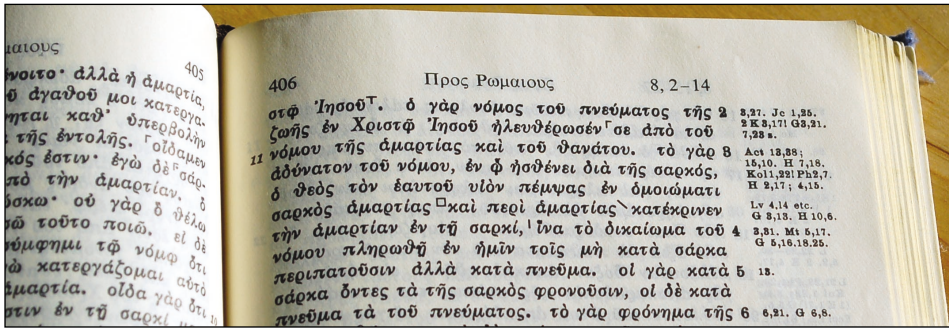
Andens lag är ingen lätt bok. Wetterlund visste det själv men han kunde inte

uttrycka sig på annat sätt. Det finns inte något annat sätt att komma in i hans värld än att läsa med eftertanke, se tillbaka och gå vidare. Själv underlättar han den saken genom regelbundna återblickar.

Det var inte heller hans avsikt att andra skulle lägga sig till med hans språk. Han kände att Anden ledde honom själv till att skriva som han gjorde. Men samme Ande ger orden på olika sätt alltefter människors förutsättningar. Wetterlund säger rentut att man inte skall "klibba fast vid någon lärare, inte ens Luther". Därmed är också sagt att studiet av Andens lag inte skall leda till en fixering vid Wetterlunds språk. Ja, han är medveten om att samma sak kan sägas av andra på helt annat sätt.

En analys av Andens lag ger många rika perspektiv på hela den kristna tron. Men det rika bildspråket måste också tala till känslan. Ibland är det som om alla de fem sinnen togs i anspråk. Man kan kalla detta för mystik. Där intellektet når sin gräns kan bilder leda aningen vidare och öppna nya fönster.

Läs mer om
N.P. Wetterlund på
www.npwetterlund.se

Bokens titel

Varifrån kommer bokens titel?

”Ty Andens lag, som tillhör livet i Kristus Jesus, har gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag.”

Rom. 8:2, Bibelkommissionens normalupplaga 1883.

(Grekiska grundtexten ovan)

Nyckelbegrepp i Andens Lag

”De två (tu) buden” är ett återkommande nyckelbegrepp i Wetterlunds förkunnelse.

”Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd (Luk. 10:25-28). Detta är evangeliets sekundära grundbud, grundliv och grundgärning, ‘Och du skall älska din nästa såsom dig själv.’ Detta är evangeliets sekundära följdbud, följdliv och följdgärning.

Detta är evangeliets tvenne bud, som innefatta icke blott Guds tio bud, utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den firsidiga all-kärleken till Gud, allthjärte-, allsjäls, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De äro de ‘tu buden’, kärlekens första och andra bud (Matt. 22:38-40).”

Ett annat nyckelbegrepp är ”**de sju världsrikena**”, hämtat från Upp. 13.

Enligt W. lever vi i slutskedet av det sjätte världsriket, ”skökodömet”, under vilket den förfalskade kristendomen har behärskat världen.

Det sjunde världsriket (padd-dömet, demonväldet) är på ingång och kännetecknas av en öppen antikristendom, där bara människan och hennes bud- och gudlösa vetenskap är gud.

”Sålunda sammanfaller det sjätte huvudets tid med skökans tid och omfattar både hennes glansperiod under medeltiden och hennes svaghetsperiod under nyare tiden, då djuret börjar kasta av henne, vilket i vår tid går fort, som vi se. Och då djuret gjort sig henne kvitt slutar det sjätte världsriket.

Vi lever alltså under det sjätte huvudet och i dess yttersta tid.

Ytterligare säger ängeln: ‘den andre är ännu inte kommen, och när han kommer, skall han en liten tid förbliva’. Denne konung är alltså det sjunde huvudet. Och det blir det sjunde eller det sista världsriket på jorden.”

Kristi grundsyn på lifvet.
(En annan än den allmänt gängse).

Mista vi vårt lif, så finna vi vårt lif;
behålla vi vårt lif, så förlora vi vårt lif.
(Matt. 10:39, 16:25; Mark. 8:35; Luk. 9:24, 17:33; Joh. 12:25).

Wårt lif är oss gifvet för att givas åt
Gifvaren. Behållet lif är själfviskt lif, och
själfviskt lif är förloradt lif.

Wårt lif är skapat för att offras åt
Skaparen. Offradt i de två budens kärlek
lefter det evigt; offeradt dör det evigt.

Till kropp och själ är människan ett djur.
Men i själens mitt bor anden (förnuftet),

N.P.

Wetterlunds ”gruppmejl”

”...Han upphörde icke med att skicka sina hälsningar, även sedan dörren sällan öppnades för besök. När han inte längre kunde skriva personliga brev till alla, skrev han, då inre maning drev honom, ett sändebrev som han sedan i egenhändig avskrift och oftast med en personlig hälsning skickade ut i en mångfald exemplar. Några av dessa brev äro samlade i Sändebrev till

som höjer henne öfver djuret.^{*)}

Frångt det är och allt frångre det blir i den stora bedröfvansens frångsel (Upp. 7:14). Ja, så frångt till sist, att vi klämmas ihjäl. Naturligtvis; ty djuret, som är vår jordiske natursjäl, måste dödas och dö, för att vår ande skall kunna lefva i andarnas Fader. Ja, vårt djur, som är vår djursjäl, måste dö, men märk: dö såsom knoppen ”dör”, då han öfvergår i blomma, eller rättare: dö såsom puppan ”dör”, då hon förvandlas till fjäril. — I Jesu nödrop: ”Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig”, ligger hans dödsklämning. Där utandas han,^{*)} I grundtexten (Matt. 10:39) står: ”mista sin själ” d. ä. mista vår jordiske natursjäl, som är en djursjäl, och hela dess lif.

såsom själisk naturvarelse, sin sista suck,
och befäller sin ande i Fadrens händer.
Han är vägen i lif och död.

Plutså skall vårt "lif" (d.ä. vår djur-
själ med hela dess lif) mistas, gifvas,
offras, dödas, dö och förvandlas. Skriket
allt i grunden är samma sak. Saken är
djurmänniskans öfvergång till gudsman-
niska på nyskapelsens väg. "Den som
satt på tronen sade: Se jag gör allting
nytt" (Upp. 21:5). Han gör också vår jordsjäl
ny genom att göra den till en evig och
härlig himmelsjäl.

Men icke alltid frängt. På klämnings-tid
följer lösnings-tid; efter pupp-tid kommer
fjäril-tid. Då får anden andas ut och andas

vänner', som utkom
efter Wetterlunds
död."

"...Breven från honom
upphörde icke att
komma, förrän han
slutat livsvandringen.
Det sista sändes ut
efter hans död. Dessa
brev bevarades såsom
skatter, sedan de blivit
lästa många gånger,
både i arbetsförening-
en för missionen och i
de olika gårdarna."

Ur "N.P.
Wetterlund, en livs-
bild, tecknad av Tyra
Lundholm"

in i öfverjordisk rymd och sträcka
vingar i "den första evighetens" för-
smaks-sfärer. Så få vi se, hvad oss
väntar. Och med sådana högtidsda-
gar i lifvets söckentid eller med sådan
kraftbeklädnad från höjden blir döds-
och livsvägen genom "den stora bedräfvelsen"
just den frälsningsväg, som leder upp
till segerståndet, med palm i hand, inför
Guds tron (Upp. 7: 9, 10, 13-15).

Stockholm den 23 Febr. 1925.

Tillgifne vännen
H.S. Wetterlund.

Kort utdrag ur Olof Andréns ”Andens lag, studieplan”

1. Keruben - människan

Wetterlunds framställning inleds med en studie av bildspråket i Hes 1 och Upp 4, där keruberna utmålas. Dessa är en bild av Skapelsen som inte har fallit. Det är fråga om något som bor i allt skapat och därmed även i varje människa (s 325)*. Människans starka samband med den övriga skapelsen är viktigt för W. Sådana tankar är viktiga också hos många grekiska kyrkofäder. Hela skapelsen har framgått ur Guds kärleksglöd.

Härlighetens grundväsen är helighet (s 11). Därför finns en hunger efter helighet och rättfärdighet nedlagd hos människan. Jfr Augustinus: ”Du har skapat oss till dig och vårt hjärta är oroligt tills det finner vila hos dig”.

Blicken vänds mot de tjugofyra äldste (s 14), som omger tronen. Också de talar om människans kallelse i dess fulländande gestalt, att vara skapelsens konung och präst.

Tron-Lammet finns i mitten (s 15). Från honom får de äldste sitt evangeliska människoväsen.

Skapelsen skall ligga under människan, inte över henne (s 31). Det innebär att när människan gör sig fri från Gud, blir hon inte fri utan just den skapelse som hon tror sig bli fullkomlig herre över blir i stället hennes herre.

2. Lammet - Lejonet

Kristus utmålas både som lamm och som lejon. Lejonet har övervunnit (s 98, Upp 3:21). ...

Lejonet är stamkeruben (s 101). Keruben

betecknar den äkta människan och i stammen återupprättas människan. Han har övervunnit men inte för att vi skall slippa utan för att vi skall kunna övervinna. Vi märker här W:s ständiga vaksamhet mot ”slippa-evangeliet”.

... Lejonet måste ätas och drickas (s 103). Det är en sakramental bild. Allt i Kristus skall tillägnas av den kristne.

Satan kastas ut (s 104). Det är vad som händer i andevärlden genom Kristi seger. Satan hade förut tillträde som åklagare men när Kristus står fast mitt i straffet blir Satan utkastad. Det sker genom lägre makter, ärkeängeln Mikael. Sedan kan varje människa övervinna honom genom Lamm-Lejonets segerblod.

För världens del blir det frälsning och en ny skapelse. Bokrullen som var förseglad innehåller hela Guds världsplan. Lammet kan öppna den, och det betyder att han också förverkligar planen. Lejonets seger går till botten av det onda (s 106).

Lammet finns i kristalltemplet – härlighetens ande (s 110). Det är fråga om det nya templet som Kristus bygger. Hans stora uppgift är att vara tempelbyggare, och han bygger det nya templet i Ande och med Ande (s 111).

Lammet har ett enda mål – Anden. Men han äger kroppslighet och i denna gör han döden till medel, lidandet till medel. I denna går han i en skola och blir fullärd i lydnad. Kroppen innebär också ätbar mat (s 114). Jfr ovan om lejonet som skall ätas och drickas.

3. Försoningen

Jesus har genom sötvattensande övervunnit

* Anger sida i Andens lag.

survattensanden (s 148). Wetterlund kände inte till vattenförsurningen men i dag hade han funnit en förträfflig bild där. W söker sig bort från den juridiska försoningsläran, som han ansåg vara en av orsakerna till "skökoväsandet". Försoningen är framför allt andebytte.

Lammet måste utstå en rad lidandefrestelser (s 149). Han blir övergiven. Överallt möter han världens synd-, skuld- och straff-ande. Alla dessa prövningar går han igenom för att övervinna i allt och samtidigt själv fullkomnas.

Lammet är i ständig fara (s 150). Han kan förvekna eller förhäradas. Han står mellan vemod (motsvarar närmast förtvivlan) och trots – bådadera synd mot den helige Ande. Han går mellan två bråddjup på en smal spång som är Herren Sebaots ande. Han står i Anden. I detta felfria människosjäl ligger alla människosjäl stamvis inneslutna.

Lammet vred hela världen stamvis i sin person och avvisade vreden (s 153). Men utanför denna stam och dess grenar fortgår Guds vrede över världen."Stamvis" innebär att Kristus är den nya stammen, vars grenar får liv. Jfr bilden av vinträdet och grenarna (Joh 15:1 ff).

Världen är framburen åt Gud (s 154). I den nya stammen finns den återställda världen som Lammet bär fram. Men därmed är den enskilde ännu inte försonad. Han måste genomgå samma skola som lärjungarna.

Lammets blod är ett förbundsblod (s 156). Hans kropp är ett frö till den himmelska kroppen.

Vetekornsdöden är både friköpande och ställföreträdande (s 162).

4. Andens lag

Det är fråga om ett centralt kapitel. Som inledning bör Rom 7 och 8 läsas. Det är mycket viktigt för W att betona att Rom 7 inte betecknar ett bestående tillstånd för den kristne.

I Rom 7 visar sig självfrälsningen omöjlig (s 232). I Rom 8 gäller Andens lag, en lag i hågen, budanden. Den är alltså inte längre utanför människan och den har nu makt över

den "lag" som finns i lemmarna.

Det finns två världsskeden: det första med Sinai lag, då världens grundlagar ges. När himmel och jord förgås, övergår Sinai lag i Andens lag. Detta sker hos den enskilde i pingstfödelsen (s 243). Vi märker här att den nya tidsålderns krafter redan här blir verk samma hos den kristne.

Den som är i Kristus har lagen i hjärtat (s 247).

Lagens slut är rättfärdigheten i Kristus (s 252). Lagen försvann som knoppen i blomman. Andens lag ger vad lagen kräver.

Efter pingst blir allt Guds ord nytestamentligt för lärjungen (s 275). Där om ges apostoliska vittnesbörd (s 276 f). W håller fast vid kyrkans syn på GT som Guds ord fullbordat i Kristus. Med den tolkningen kan det inte bli någon motsats mellan GT och NT. Därmed tar han också avstånd från en orimlig bokstavstro.

Skökans avsikt är att bedriva en teologi som gör att hon inte behöver ta Guds bud på allvar. En sådan väg är enligt W att göra felaktig åtskillnad mellan lag och evangelium. Det sätet är mycket förrädiskt eftersom Luther sagt att den som rätt kan skilja och rätt förena lag och evangelium är en god teolog.

5. Rättfärdiggörelsen

Det finns tre födelser: lekamlig födelse, pingstfödelse och uppståndelse. Även rättfärdiggörelsen har tre sidor: en allmän (världsrättfärdiggörelsen), den enskilda och slutdomen.

Guds kärlek är vrede mot synden (s 330). Där finns tre akter: Överseendet, borttagandet i pingsträttfärdiggörelsen, fullkommandet i domsrättfärdiggörelsen.

Världsförlåtelsen tar bort kravet på självförsoning (s 331). Adam blir dömd men inte fördömd. Gud har fördrag med synden till en tid.

Satan arbetar, utan att själv fatta det, på nådens framfödande i Kristus och sin egen undergång (s 343).

Kristus betalade ej totalskulden men straffet: "den dag du äter därav skall du döden dö". Kristus fördes av denna dödsande till korset (s

348). W vänder sig mot två feltolkningar. Den ena är att hela straffskulden förs över från människosläktet på Kristus, alltså den juridiska försoningsläran. Den andra är att Kristus inte alls led något straff. Det gjorde han, men med ett helt annat djup.

Jesus upplöste fördömelseanden (s 361).

Människan lider som förgiftad, Kristus lider som giftupplösare (s 362).

Kristus griper in i syndarens ställe dit syndaren aldrig når. När människan bryter förbannelsens ande, upphör straffsådden och straffskörden (s 363).

Världsförlåtelsen erbjuds alla som vill ta emot försoningens ande (s 365).

I kraft av världsförsoningen har världsförlåtelsen rätt att 1) göra all synd och straff ändliga och 2) göra allt lidande till ett födslolidande samt 3) ge frälsningsvärde åt den mest bristfulla rättfärdighet (s 366).

Världsrättfärdiggörelsens väsen och innehåll är att du slipper göra något i egen kraft. Den är ett frikännande men ej en nyskapelse (s 375f).

Pingsträttfärdigheten är ett skapande inom människan (s 361). Bakgrunden till detta framhållande av födelsen är konkordieformeln, som säger att man skall noga skilja rättfärdiggörelsen från pånyttfödelsen – det är skökolläran (Sv. kyrkans bekännelsekrifter s 509). Konkordieformelns olyckliga distinktion har i verkligheten inte den innebörden. Den lutherska ortodoxin såg bådadera liksom förenade i en matematisk punkt, men begreppsmässigt skulle de hållas isär. W ser i denna åtskillnad en källa till en undervisning som kom att sätta pånytt-födelsen i andra hand.

6. Lärjungaskolan

De tolv är förebild till alla kristna. Deras utveckling rymmer sådant som alla som kommer efter dem får erfara. Det finns två skeden i skolan, en lärotid och en utfödelseetid (s 450).

”Kom som du är” – bli honom lik. Judasskolan har endast det första. Ej vredspredikan utan Bergspredikan. Det innebär att människor ej skall skrämmas in i Guds rike, något som inte hindrar att synden måste bestraffas. Från början har lärjungarna del i världsrättfärdiggörelsen (s 451).

Buden är inte Sinai-bud utan en livsgåva. Det ges inte något budlöst löfte (s 452). Liksom flertalet exegeter ser W Bergspredikan som en manifestation av det nya förbundet. Denna predikan inleder undervisningen som varar under hela Jesu verksamhet.

Lärjungen måste bli en nolla i konsten att frälsa sig själv (s 480).

Den förpingstliga lärjungaskolan avslutas på pingstafton men återkommer som a) som straffskola – efter nya fall, b) som förnyad bottenskola när lärjungen måste lära grunderna på nytt (s 498). Den falska frälsningen vill hoppa över bottenskolan (s 511).

Tron är Guds verk, tron är också Guds bud, det första budet (s 557). Samma sak framhåller också Luther: Vi skulle inte kunna tro om inte Gud befallt det genom sitt bud. Tron är det födda ögat som ser hela världen gå havande med Guds rike (s 564). Här är ett exempel på det kosmiska perspektivet hos W. Trons innehåll är Kristus (s 567).

Stefanus var full av de två buden, han dog i dem, i all-kärleken till Gud och hel-kärleken till nästan (s 575).

Tron är rättfärdighet, tron är medlet, tron räknas till rättfärdighet (s 577, 580, 584). Även ett litet barn är dock ett barn, och även barnkrypen är fullkomliga barn. Så är det med tron.

7. Solkvinnan

Det handlar om kyrkan. Solkvinnan kallas ett tecken – Guds församling är något stort, ett himmelskt väsen. Alltså är de heliga alltid i himlen, även om de är i förgårdshelvetet eller i barnsnöden (s 1133).....

Några ”pärlor” ur Andens Lag

Fler ”pärlor” finns i ett separat häfte, se sista sidan!

● Det stående kännetecknet i skriften på Herrens heliga är detta: *“de hålla Guds bud”*. Och hela Uppenbarelseboken välver sig blott omkring detta: *“Här stå de som hålla Guds bud”*. Det är mot dem som draken för kriget. Den djupaste striden på jorden står om Guds bud. Utrotas de, då är världen förlorad. De heliga är budens väktare. - - -

Världsstriden är innerst striden om det första budet. Och den evigt avgörande striden på jorden står blott om det första budet: huruvida människan skall tillbedja skaparen eller det skapade. Och du ser redan nu hur allt rustar sig till den striden. Hela mänskligheten samlar sig allt tydligare i två läger: för eller emot det första budet. Och i den striden kommer hela den förstabudslösa världen att kasta sig över alla dem som fasthålla det första budet. Och det kan du se redan nu; och därav ana vad som stundar.

● **Lejonet har icke övervunnit i vårt ställe, så att vi skola *slippa* att övervinna; utan i vårt ställe, så att vi skola *kunna* övervinna genom honom.**

● Profetian framställer det onda i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Men vid dess sida ställer hon alltid det goda såsom oändligt djupare, vidare och högre. Hon målar det svartaste mörker; men hon låter ljus gå upp, för vilket allt mörker flyr. Hon avslöjar hemska makter, men hon visar på en makt i vars hand de blir lätta som agnar. Profetian är aldrig rädd, aldrig nervös. Hon darrar aldrig. Ty hon står på helig och salig höjd och bor i den värld som icke kan bäva. Därav hennes djupa allvar och majestätiska lugn, hennes vida vyer och säkra blick.

● Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker.

● “Den som övervinner” – sade han som satt på tronen. Det är sista gången det ordet övervinna förekommer i skriften, och det är tolfte gången det förekommer i Uppenbarelseboken. Hela denna bok välver sig kring detta ord, ja hela skriften, ty övervinnandet är “Andens lag”.

Och även det majestätiska “slutordet från tronen” välver sig kring detta ord. Ty det ordet övervinna står här såsom den Allsmäktiges, Heliges och Eviges *buvudord* i Hans sista ord, såsom slutordets själva *tyngdpunkt*. Det ser du tydligt. Ty han säger ju att övervinnaren får ärva detta allt, men att icke-övervinnaren får sin del i eldsjön. Blott i övervinnandet står det eviga livet, utanför övervinnandet står den andra döden. En så omätlig vikt lägger den Allsmäktige på övervinnandet. Ja, Han lägger *hela* vikten på det, likasom Herren i de sju brevens slutord. Märk detta! Vi må aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium utanför övervinnandets evangelium. Ty något sådant står icke att uppleta i skriften. —

● Det första djuret är världen rätt och slätt; det andra djuret är världen i andlig förklädnad. Det förra är världssinnet i eget namn, det senare är världssinnet i Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn. Här är nåden den fagra ytan över ett i grunden obrutet och oomskapat djurhjärta, gudaktighetens sken med förnekande av hennes djurdödande tronkraft, förstabudskraft.

● Här ligger faran. Lammet är icke tidsenligt. Det predikade ordet är till en stor del icke ett himmelskt kraftande-ord *ur* och *genom* Lammet, utan ett jordiskt och andesvagt ord *om* Lammet. Och så blir Lammet neddraget och hopokat med vilddjuret.

● Nej, för Filadelfiernas andar var Jesu tubudsande vad luften var för deras kroppar. Människan kan icke leva fem minuter utan luft. Men hur? Frälser luften hennes kroppsliga liv blott därigenom att hon går och står i luften och omgives av den? Ja, försök! Håll för näsa och mun, så får du väl se hur det går. Du dör inom kort, även i den renaste och friskaste luft. Den frälser din kropp ifrån döden blott om du inandas den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp. Och hur är det med den lekamliga maten? Frälser den kroppen från döden blott du har den och ser den och sitter och prisar den? Nej, blott om du äter den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp.

● Men att äta Lammet, det är icke att förhålla sig till honom som en påse, i vilken man skall ösa och stoppa allting. Utan det är...att inbegära, inkänna, intänka, invilja, inhjärta, insjåla, inkrafta och införstå honom, smälta, omsätta, inöva och utöva hans seger-ande i fyrsidig första-budskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i livet.

● Men det är märkvärdigt vad många troende här gör anspråk på undantagsställningar och speja efter under och underbara förmåner. De stå aldrig sitt tubudsstånd i ostrafflig förstabudsfullkomlighet, men de kräver att Gud ska stå på tå för dem och passa upp för dem och styra väder och vind och allting annat så att just de får det bra. Det må gå med "världen" hur som helst, den skall ju dock till helvetet och blott de till himmelen.

● Också se vi att den första församlingen lade en oerhörd vikt vid uppståndelsen. Ty så står där: **Apostlarna avgå-**

vo med stor kraft vittnesbördet om Herren Jesu Kristi uppståndelse. Och stor nåd var över dem alla. (Apg.4:33) Därmed är för alla tider angivet hur en predikan skall vara beskaffad. Hon skall vara ett vittnesbörd om den uppståndne. Då kommer den stora nåden, fruktnåden; och blott då.- Det var icke "den korsfäste", utan den uppståndne som fick anden och som giver den ande, utan vilken ingen hör Kristus till (Apg.2:32-33). Det är alltså till den uppståndne vi skola vända oss för att byta bort vår synd-, skuld- och straffande. - Det var icke "den korsfäste", utan den uppståndne som "Gud har sänt till att välsigna" (Apg.3:26). Alltså: vill du bli av med lagens förbannelse, så skall du vända dig till den uppståndne. - Det var icke "den korsfäste", utan den uppståndne, som var närvarande och "förökade församlingen med sådana som blev frälsta" (Apg.2:47). Det var icke "den korsfäste", utan den uppståndne, som botade den ofärdige vid tempelporten (Apg.3:15-16). Det var icke "den korsfäste", utan den uppståndne som är "hövding och frälsare"; icke "den korsfäste", utan den uppståndne som giver bättring och syndernas förlåtelse (Apg.5:30-32). Minns det! Och vänd dig alltid och i allt till honom! - Det är först i och genom uppståndelsen som "Gud gjort den korsfäste till Herre och Kristus" (Apg.2:32, 36). Kom ihåg det! Och håll dig alltid till honom! -

● Alltså är skillnaden mellan lag och evangelium icke skillnaden mellan ett ord som kräver och ett ord som efterskänker det krävda; utan den är skillnaden mellan ett ord som kräver och ett ord som både kräver och *giver* det krävda; icke skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan och ett ord som efterskänker lagfullbordan; utan skillnaden mellan ett ord som kräver lagfullbordan och ett ord som både kräver och *giver* lagfullbordan genom ingrening i Sions lag, som är "Andens lag"; icke skillnaden mellan ett budord och ett budlöst "nådesord", utan

skillnaden mellan ett budord och ett *budfullt* nådesord; ”; icke skillnaden mellan lag och lagtom nåd, utan mellan lag och lagfull nåd.

Korteligen: Skillnaden mellan lag och evangelium är skillnaden mellan allt Guds ord såsom gammaltestamentligt ord och allt Guds ord såsom nytestamentligt ord; eller: mellan allt Guds ord såsom talat på jorden och allt Guds ord såsom talat från himmelen; mellan jordeordet från jordeberget och himmelsordet från himmelsberget.

● Men se på mästaren. Han sätter rätt kurs och ger klart besked redan från början. Redan samma dag som han “utvalde de tolv”, höll han bergspredikan för dem (Luk.6:12-20). Och i detta oavprutade budevangelium satte han den osvikliga kursen och gav det fulla beskedet för alla tiders lärjungar. Och följden blev den, att de närmaste och synliga frukterna av hans oavlätliga budevangelium icke blev så många, blott de 120. Men de var äkta. Och ingen hade blivit narrad genom budlös nåd. Men i vår tid går det ut på att få *många, många*. Och för att få dem, så prutar man på sanningen och ändrar kursen. Och för att kunna kvarhålla dessa många, så måste man pruta av alltjämt, annars springer de sin väg och springer över till de andra, där de möjligen kan få det för bättre pris. Arma människor!

● **Guds ord ställer sig till mig som lag eller evangelium, allteftersom jag ställer mig till ordet. Ställer jag mig såsom ”Nils-kan-själ”, då är allt Guds ord för mig lag. Ställer jag mig såsom ”Nils-kan-icke-själ”, då är allt Guds ord evangelium för mig. Men detta ”kan-icke-själ” sitter icke på tungan. Av sådana Nissar är kristenheten full. Utan det sitter i hjärta och sinnen, uti fingrar och tår. Det är Nils Noll.**

● Om präster och predikanter visste vad det är att predika, så skulle måhända tre fjärdedelar av dem aldrig bestiga en predikstol. Ty blott den predikan, som “födes i

ångest”, tränger till roten i andarna och verkar den sanne profetens verk.

● Men därför att vetenskapen missbrukas, skall den icke förkastas eller föraktas. Den är en nödvändig förberedelse till världspingsten..... Den sanna vetenskapen är av Gud. Och den har en dryg andel i den stora världsfödslovåndan. Ja, den verkliga vetenskapsmannen kommer icke ett steg utan födslökval. Alla de härliga ting som vetenskapen skänkt oss äro *smärtebarn*. Och ingen av Herrens heliga får glömma att innesluta alla gudasända vetenskapsmän i sina böner.

● **Lammet och vilddjuret är alltså de skarpaste motsatser som finns. Ty de är himmelsk och jordisk ande, Guds och satans ande.**

På denna motsats hänger hela kristendomens tillvaro på jorden. Den skall därför sekundligen, oryggligen och intill blods hållas vid makt i lära och liv. Ty annars flyter kristendom och värld tillsammans.

Och det är just detta de har gjort. Och denna blandning är skökan som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförförelsen i vårt världsrrike. ---

Lammet skall vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande som Lammet vill och måste giva i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla; men den *stannar* också aldrig vid det gamla, gör den det, så dör den. Den måste ta fram nytt och gammalt, det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står även det under utvecklingens: “Rulla!”

Det i sanning moderna evangeliet är alltså det som kommer med en förnyad kraft-ande, den där avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderna världssanden.

● **Människa, var rädd om ditt "själv" och sköt det *så*, att det blir det "själv", som alla "själv" behöva, och som själv behöver alla "själv".**

● Redan den svagaste början är tusen evigheter mer än ingen början. Och den som i dig begynt det goda verket, han skall det ock fullborda.Vet det! "Om I söken mig av *allt* hjärta och av *all* själ då skolen I finna" (5 Mos 4:29). Men halvhjärtat och halvsjälen finner aldrig och får aldrig det himmelska pingst-alltet. Minns det!

● **Ty att det finns en Gud, det kan ingen människa bevisa, hon må vara den frommaste och lärdaste av alla. Blott Gud kan det. Och det sker genom uppenbarelse. Han själv är beviset. Då han uppenbarar sig för människan, då vet hon att han finns; och det med en visshet som ingen kan rubba. Även om hon icke är i stånd att med ord vederlägga den som "bevisar" att han icke finns, så oroar det henne inte.**

● Sålunda är tron både till sin avlelse, sitt havandeskap och sin födelse ett Guds och människans verk i förening. Båda synpunkterna framhåller Skriften med väldig kraft, såsom vi sett. Och de skola fasthållas. Ty man kan så ensidigt betona tron såsom ett Guds verk, att människan förhåller sig till honom som ett korvskinn och blott går och väntar på att allt skall stoppas i henne. Och en sådan korvskinnstro är det gott om. – Och man kan så ensidigt betona tron såsom ett människans verk, så kälta tron på henne, att hon helt enkelt själv gör sig en tro. Och sådan självgjord tro är det gott om. – Än kastar man hela ansvaret på Gud, så att det till och med blir han som skall tro åt människan; än tager man hela ansvaret själv, så att det blir människan som själv skapar tron, utan att Gud får vara med om skapelseverket. – Tron är Guds och människans verk i förening. Men det inre förloppet är en hemlighet. Också försöker Skriften aldrig närmare förklara hur tron kan vara både ett Guds och

människans verk. Naturligtvis: ty det är oförklarligt. Det är en i denna världen olöslig gåta. Och olösliga gåtor, otaliga som daggens droppar, finns redan i den lekamliga världen.

● I Guds rike krävs flit, ja all-flit, men aldrig "brådska". Ett brådstörteri, som bråkar sönder din stamtro, har Gud aldrig ålagt dig. Till ett arbete – vore det än själars frälsning – vilket gör dig rotlös i evighetens värld, har Gud aldrig kallat dig. ...För varje fader är barnet dyrare än barnets verk.

● **Jesus varnade för att upplösa ens det minsta bud och lära människorna sådant, men man har upplöst alla Guds bud i deras eviga evangeliegrund, och nu är snart hela folket upplöst i grund. Och vi ha att motse ett folkfördärv vartill få kristna länder kan uppvisa maken. Ty i vårt land har det budlösa evangeliet gått fram mera hejdlöst än på många andra ställen. - - - -**

● Ty kvinnan har i stort sett aldrig ägt sitt med mannen jämbördiga människovärde. Och det är detta hon nu *vill* och *måste* tilltvinga sig. *Det* är den goda roten och livsnerven i kvinnorörelsen. Även här, såsom i arbetarrörelsen, är det den förtrampade gudsbilden som reser på sig. Och ingen makt i världen skall kunna hindra Gud från att stiga upp i gestalten av kvinnan. Männen klaga över kvinnofördärvet. Men i allt kvinnofördärv har mannen mer än halva skulden. Ty hade männen varit män, så hade kvinnorna varit kvinnor.

● **Vardagsdräkt, vardagsbord och vardagsliv! Då du kan *se* paradiset i dem och *smaka* paradiset i dem och *fasthålla* paradiset i dem, då är du mogen för paradiset.**

● Kristendomen i dess centrala livsväsen är icke ett: "Jag vet", icke ett: "Jag känner", icke heller ett yttre: "Jag gör", utan ett: **"Jag är"** med inbegripet veta, känna och göra. Därför kan den finnas i prima gestalt även hos dem som vet så gott som ingenting

och icke har några ljuvliga känslor alls, utan är genompyrd av bittra sådana såsom Herren på korset, och som icke kan utträta något annat än *lida*. Detta **“Jag är”** är stamtron, stamgärningen, stamlivet, det kerubiska blixtlivet, i vilket vara och göra äro *ett*.

● Det är ett gammalt ord: “allting kännes av sin motsats”. Och det har sin tillämpning även här. Då människorna icke vill lära känna den Gode, då måste de lära känna hans motsats, som är den Onde. Då de icke vilja subjektivera eller i sitt liv omsätta anden från ovan, då måste de subjektivera motanden från nedan; då de icke vilja tillbedja Gud, då måste de tillbedja Satan. Men allt detta sker: icke för att de i tid och evighet skola tillhöra Satan, utan för att de av hans bittra motväsen skola drivas till Gud. Och så måste den Onde i allt vad han talar och gör innerst och ytterst predika om den Gode och föra människorna till honom. När Satan utfört sin världsplan och hela hans värld ligger krossad i spillror, då har han, *på sitt sätt*, fört alla folk till Gud och lagt dem på knä inför honom i tusen år.

● **Förstabudslös kultur – se, där himmelriket! Förstabudslös vetenskap – se, där evangeliet! Människan blott en jordevarelse – se, där målet! Och människan vorden padda – se, där resultatet!**

● På Harmageddon står de besatta konungarnas strid mot de heliga; men där står ock den allsmäktige Gudens strid mot de besatta konungarna. Harmageddons stora konungadag är ock den **Allsmäktiges** stora konungadag. –

På den dagen liggen I, Herrens heliga, i de besatta konungarnas hand. Men deras hand ligger fast innesluten i den Allsmäktiges Gudens Hand. Ett litet ”släpp efter” av honom – och konungahanden gör sitt förödelseverk; ett litet handtryck – och konungahanden är vanmäktig; och så ett litet slutttryck – och hon är kramad och krossad till intet och utströdd som agnar i vind och i eld. **“Given Gud ära!”** Detta är den sekundliga

förstabudsgåvan. Och den utkräver Gud vid vite av livets förlust. Ty att giva Gud ära, det är att alltid och i allt låta Gud vara Gud. Och att låta Gud vara Gud det är att sekundligen taga honom såsom den **allsmäktige**, den **allvise**, den **allgode**, den **allt** vetande, **allt** seende, **allt** ägande o s v. Tänk efter vad det innebär!

“Given Gud ära!” Och den skall givas av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Då är gåvan *förstabudsmässig*, och därpå ligger hela vikten, *förstabudsfullkomlig*, annars godkännes den icke, såsom vi sett i de sju breven.

● **Sätt dig på en tuva i skogen fjärran från vilddjurslarm, skökoslams och paddväsen. Och tillbed Gud med hela din varelse. Då känner du att himmelen stiger ned i dig och att jorden, havet och vattnens källor stiga upp i dig. Allt där ovan och allt här nedan samlas i dig såsom i sitt tempel. Allt tillbeder skaparen i och genom dig. Allt i himmel och på jord böjer knä i dig och jublar i dig. Du känner att kristallen från ovan och att kristallen från nedan stråla varandra tillmötes i dig.**

Se stenen – han lever; se blomman – hon ler; hör bäcken – han sjunger! Och luften – den är sionistisk bergsluft, mättad av den fina och ljuva paradislufte! Allt är templet “i ande och sanning”, allt är evangeliskt; allt lever det eviga evangeliets förstabudsliv.

● Jesus var det trogna vittnet (Upp.1:5).

Han vittnade om Gud. Och det gjorde han genom att bära Faderns namn på sin panna. Det namnet är **Ehjah, Jag är**. “*Jag är*” den eviga kärleken, “*Jag är*” den eviga rättfärdigheten, “*Jag är*” den eviga nåden, “*Jag är*” den evige anden. Det är Faderns namn på Sonens panna. Jesu **“Jag är”** är Jesu vittnesbörd. “Den mig ser, han ser Fadern.”

Denna firsidiga namnverklighet eller namnväsen *var* han i livet och i döden; och den *är* han i all evighet.

Denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet, som fyller alla himlar

och evigheter, den inlade han i alla sina tankar, ord och gärningar. Han *var* vad han tänkte, talade och gjorde. Så vittnade han om Fadern. Detta är "Jesu vittnesbörd". Och alltså är "Jesu vittnesbörd" detsamma som Jesu budhållning.

Och nu säger vår text om de kvarblivna ättlingarna, att "de hava Jesu vittnesbörd". Det är alltså detsamma som att de har Guds och Lammets namn på sina pannor. Deras namn är det höga namnet **Ehje**, **Jag är**.

De *är*, efter sitt mått, den eviga tubudskärleken i Lammet, den eviga tubuds rättfärdigheten i Lammet, den eviga tubuds nåden i Lammet, "*Jag är*" den evige tubudsanden i Lammet. Detta "**Jag är**" är Faderns och Lammets namn på de högättade barnens pannor.

● "Draken gick bort för att föra krig mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som hålla Guds bud och har Jesu vittnesbörd."

Detta är i sanning ett hemskt ord. Ty det säger oss att draken nu kommit så långt att han icke har några andra att föra krig emot än de kvarblivna ättlingarna. Blott dem gäller kriget såsom vi se. Och varför? Jo, ty de håller Guds bud och frambär Jesu vittnesbörd. Därför skola de bekrigas. Det är alltså icke de "kristna" som draken vill åt, utan *de* kristna som håller Guds bud. Det är icke "kristendomen" som han vill utrota, utan *den* kristendom som består i budhållning. Det är icke "evangelium" som är hans stötesten, utan *det* evangelium som är "Andens lag" i liv och lära. Allt annat har han på sin sida, och det behöver icke bekrigas.

Om N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

N P Wetterlunds Skriftkommitté bildades 1983 i Leksand av några personer från Leksands och Floda församlingar, där Wetterlund verkat. 1999 flyttades boklagret till Trunnagården, Orsa. Efter hand överfördes även bokförsäljningen dit. Skriftkommittén har öppen medlemsantagning.

Hösten 1999 anordnades den första Wetterlund-helgen på Trunnagården. Sedan 2002 har en Wetterlundkonferens hållits där varje höst. Konferenserna baseras på Wetterlunds skrifter och syftar till djupare förståelse och personlig andlig utveckling.

Skriftkommittén har utgivit nya upplagor av samtliga tryckta böcker och skrifter av Nils Peter Wetterlund.

Titlar och utgivningsår är följande:

Jesu lära och två andra predikningar	1983
De tre "fasta" frälsningsorden	1983
Uppsatser och tankar; Guds trälar; Nu- och nog-nådens liv; Sändebrev till vänner	1985
Andens lag I och II	1987

Guds vredes skålar	1990
De sju domstolarna m.fl. uppsatser	1994
Guds tempel; Svar; Ord av Luther	2000
De två vilddjurstågen och andra texter i världskrigets skugga	2003
I de levandes land	2004

N. P. Wetterlunds Skriftkommitté

För mer information om Wetterlund och om Skriftkommitténs arbete hänvisas till hemsidan npwetterlund.se.

Välkommen till Orsa!

Trunnagården - Fristående kurs-, konferens- & lägergård

Bibeltro - Andeliv - Frihet

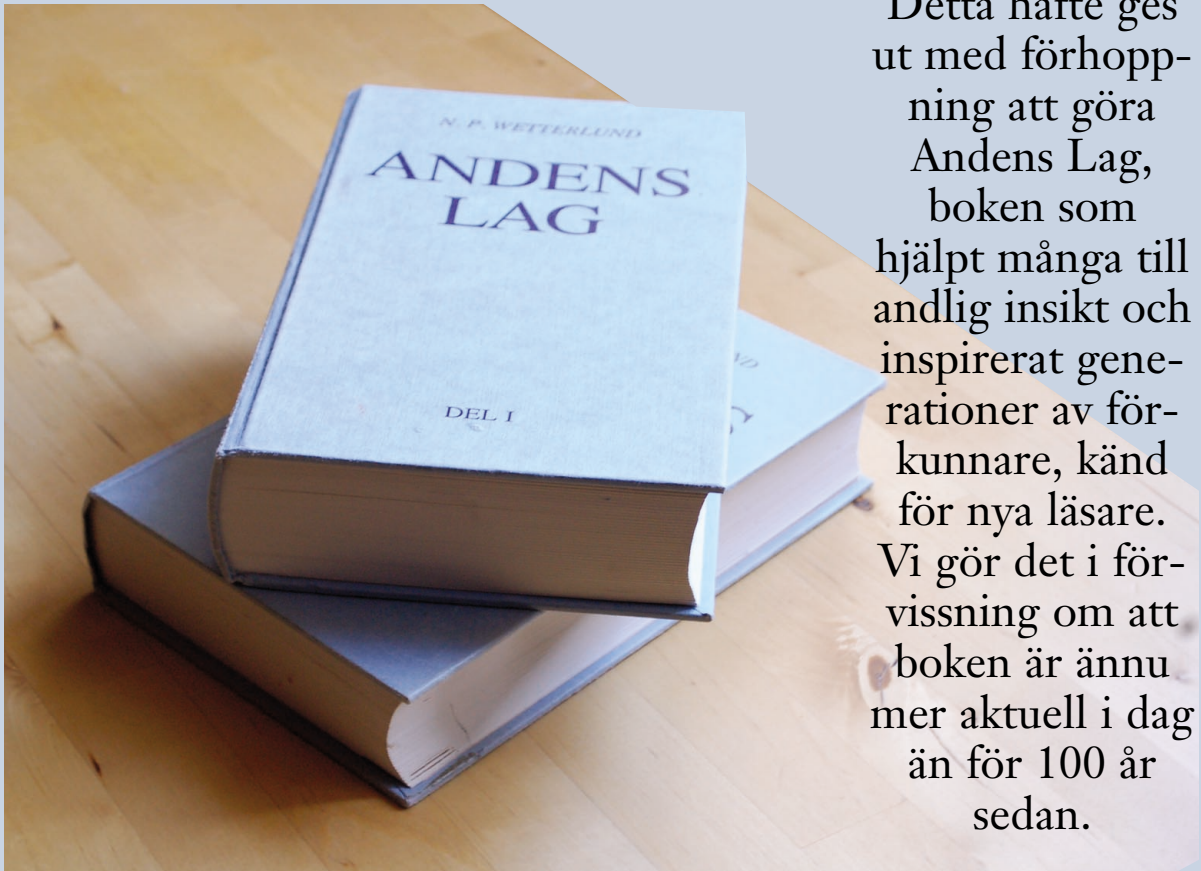
Här förvaras Wetterlunds skrifter -
Beställ via tel 0250-41444 eller från vår
hemsida, där du även ser vårt program

www.trunnagarden.se

Trunnagården

VÄXTPLATS FÖR KRISTEN TRO

Detta häfte ges ut med förhoppning att göra Andens Lag, boken som hjälpt många till andlig insikt och inspirerat generationer av förkunnare, känd för nya läsare. Vi gör det i förvisning om att boken är ännu mer aktuell i dag än för 100 år sedan.

BOKLISTA / BESTÄLLNING

bestallning@npwetterlund.se

www.npwetterlund.se

Antal Titel

- Jesu lära
- Uppsatser och tankar m fl
- **Andens lag** 2 band
- Guds vredes skålar
- De sju domstolarna
- Guds tempel m fl skrifter
- De tre "fasta" frälsningsorden
- De två vilddjurstågen
- I de levandes land
- Pärlor .. Andens lag .. Guds vredes skålar

Namn

Postnr..... Ort.....

Adress

Tel

.....

E-post